

κῆματος, ὁ ἀὴρ κακορεσμένος ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ ὕδατος, ἐν αἷς ὑπάρχει ἐλεύθερον ἀνθρακικὸν ἐξῆ, εἰσπνευσθεὶς δύναται νὰ ὠφελήσῃ εἰς ἀνθρώπους πάσχοντας ἀπὸ ἀσθμα καὶ νὰ δώσῃ παραμυθίαν εἰς τοὺς πάσχοντας ἀπὸ φυματώσεως. Ἐστε ἐξ ὅλων τούτων τῶν ἐκτεθέντων ἐξάγεται ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦτο εἶναι ἄξιον τῆς προσοχῆς τῶν ἰατρῶν καὶ τῆς περιποιήσεως καὶ χρησιμοποιοῦσας πρὸς ὄφελος τῶν πασχόντων. »

Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ἀνάλυσις τοῦ ὕδατος τούτου, κατὰ τὸν σοφὸν καθηγῆτὴν τῆς χημείας, καὶ ἡ περὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ὁδηγία. Πλησίον δὲ αὐτοῦ εὐρίσκεται καὶ ἄντρον τι δεκάπουν περίπου τὸ μήκος καὶ τρεῖς πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ὑπὸ τοῦτο ῥεεῖ ἄλλη πηγὴ θερμοῦ ὕδατος ἐκβάλλαντος εἰς τὴν θάλασσαν. Θειώδεις ἀτμοὶ κάτωθεν ἀνερχόμενοι καταπυκνοῦσι τὸ σπῆλαιον καὶ θερμαίνουσι τὸ περιέχον, ὥστε καθιστῶσιν αὐτὸ λίαν πρόσφορον εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῶν λεγομένων ζηρῶν λουτρῶν. Καὶ ἐν τῷ σπηλαίῳ δὲ εὐρίσκονται ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ ἄλλατα κρυσταλλωμένα, καὶ ἐν τῇ κυρίᾳ πηγῇ, ἥτις ἐκθρῶσκει ἐντὸς μεγάλου ῥήγματος ἀποκρήμνου βράχου, εἰς ὃ μόλις δύναται νὰ εἰσέλθῃ ἄνθρωπος.

Φιλάνθρωπον ἔργον ἤθελε πράξει ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τοῦ τόπου, ἐὰν ἐπεκτείνῃ τὴν μέχρι τοῦδε γενομένην περιποίησιν τῶν ὑδάτων τούτων, κατασκευάζουσα καὶ ξύλινά τινα παραπήγματα ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς προφύλαξιν τῶν πασχόντων. Διότι καὶ ἡ γενομένη χημικὴ ἀνάλυσις ἀποδεικνύει αὐτὰ χρησιμώτατα καὶ τὸ παρακείμενον ἄντρον δύναται νὰ ὠφελήσῃ εἰς ἀσθενείας μὴ ἐπιδεχομένας ἄλλην θεραπείαν.

Ἐν Πλωμαρίῳ Διδασκ., τῇ 19 Φεβρ. 1864.

Γ. Α. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 335.)

—ο—

Ξημεροβραδιάζεται, ὥστις διημερεύει που, ἡ διαμένει που ἀπὸ πρωῒς ἕως ἑσπέρας.

Ξόδι (τό). Ἡ ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ. Ἡ ἐπικήδειος τελετή.

Ξύγγι. Τὸ αἷμα τὸ χαίρινον ἢ ἄλλου ζῶου. Καὶ ξυγγοκέρι τὸ παρ' ἄλλοις αἱμαματοκέρι.

Ξυγίζω. « αὐτὸς μοῦ τὰ ξύνισε », ἀντὶ με ἠρέθισε, παρώξυνε. « ὁ καιρὸς τὰ ἐξύνισε » ἀντὶ ἐχάλασε.

Ξόμπλι (τό). Σχέδιον, ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς « Ἐπῆρε ξόμπλι », τουτ. ἔλαβε σχέδιον, ἢ ἔλαβε παράδειγμα.

Ξωκοιμάται ἀντὶ ἐξωκοιμάται. Λέγεται κυρίως ἐπὶ μελισσῶν κοιμωμένων ἐξωθεν τῆς κυψέλης, ὅταν ᾖ πληρῆς.

Ξωμόρι· τὸ ἐξωμόριον ἢ ἐξωκλήσιον ἢ ἔξωκλήσι (ἴδε παρακλήσι· λέγεται καὶ ἐρημοκλήσι παρ' ἄλλοις).

Ξωάνα. Λέγεται τὸ πολὺ ἀνοιχτὸν γαρόφαλλον (γαροφαλλίνα)· καὶ μετοφ. ἡ ἀτημείλητος καὶ ἀναμαλλίτρα γυνή.

Ξωπορτα· ἐκ τοῦ ξωπαίρω ἢ ἐξωπαίρω. Λέγεται ὁ προσβληθεὶς ἐκ πονηρῶν πνευμάτων (fasciné). Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ λέξις ξωτικό ἢ ἐξωτικό φάντασμα, στοιχεῖο καὶ μετοφ. ὁ ἡλίθιος, ἰδιώτης ἢ λαμπασμένος (ἴδε τὴν λέξιν Λάμπασμα κτλ.)

Ξωρίζει, ἀντὶ τοῦ τοῦ ἐξωρίζει βραδύνει, ἔρχεται ἀργὰ ἢ ἐξω τῆς ὥρας. Σημαίνει καὶ διώκω, ἐξορίζω ζῶόν τι, ἀλλὰ τότε γραπτέον διὰ τοῦ ο· ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ἐξορύττω, ὡς εἰς τὴν φράσιν « Ξορύζει ἡ ὄρνιθ » ὅταν ἡ ὄρνις σκαλίζῃ διὰ νὰ εὕρῃ τροφήν.

Ξοστρακίζω, ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἐξορίζω τινὰ μακρὰν τοῦ τόπου· καὶ ξεκουτροκίζω (ἴδε τὴν λέξιν).

Ξωτάρης καὶ ξωταρίτης, λέγεται ὁ κάτοικος τῶν ἀπομακρυσμένων χωρίων ἀντίθετον τοῦ Μεσαρίτης.

Ξώφρασα (ἐπίρ.) « τὸν ἐπῆρε ξώφρασα », εἰς τὸ ἐξωθεν μέρος, εἰς τὴν ἄκρην ἢ ἐπιπολαίως.

Ξώχει, ἀντὶ τοῦ ἐξέχει « ὅσο ξώχει τόσο κόψε ».

— ο —

Ἰθγκλὸς καὶ Ἰγκλὸς ὁ εὐήθης, μωρὸς, ἡλίθιος (imbécile).

Ἰζῶ (τό), καὶ ζῶ· πληθ. τὰ ζᾶ ἢ ὀζᾶ τὰ ζῶα, καὶ ἰδίως ζᾶ ἢ ὀζᾶ καλοῦνται αἱ αἶγες.

Ἰο· Ἰοί, ἐκφώνησις τῶν ποιμένων πρὸς τὰ πρόβατα (ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἰῖ, τὸ πρόβατον).

Ἰοκρὸς καὶ Ἰοκροδάγμια ὁ Ἰοκρὸς ἄνθρωπος, ὁ βραδυκίνητος (paresseux).

Ἰολόγρος, ὅλος ὀγρὸς (ἀντὶ ὕγρὸς) καὶ ὀγραίω καὶ ὀγρασία ἀντὶ ὕγρασία.

Ἰολπίζω ἀντὶ ἐλπίζω, καὶ ὀλπίδα καὶ ὀλπή ἀντὶ ἐλπίς. « Δὲν εἶν' ὀλπή καὶ ἀπαντοχή. » ἀνὸλπιστος (ἀνέλπιστος), καὶ ἀνὸλπιστα (ἐπίρ.) Δ. ὀλπή σημαίνει οὐδόλως, παντάπασιν « Δὲν ἦν ὀλπή » τουτ. τίποτε, ὁλοτελῶς.

Ἰολαλήθινος, ὁ ἀληθέστατος. « Ὀλαλήθινος ἦν ὁ λόγος σου. »

Ἰολάκερος, ὅλος ἀκέραιος, ἢ ὅλος αὐτὸς ἀλάκκερος.

Ὀλημερής (ἐπίρ.) καθ' ἡμέραν, καὶ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας· καὶ ὀλοχρονίς καθ' ὅλον τὸ ἔτος.

Ὀλοχυρίας (ἐπίρ.) καὶ τριγύρου-γύρου ὀλοτρόγυρα καὶ ὀλοτροχυρίας (γύρωθεν).

Ὀλόβεχος, βρεγμένος ὀλοτελῶς οὕτω καὶ ἄπασαι αἱ λέξεις αἱ σύνθετοι ἐκ τοῦ ὀλο (σημαίνοντος καθ' ὀλοκληρίαν) ὡς ὀλοδοῦνυχος (ὅλως βουτυμένος), ὀλόγδυμος (ὀλόγυμνος), ὀλοζώτατος, ὀλόμαυρος (κατάμαυρος), ὀλοπόκιμος (καταπόκιμος), ὀλόσπρος (κατάλευκος), ὀλομόναχος καὶ θεομόναχος (ὅλως διόλου μόνος) ὀλοτύχτιο ἢ ξεντύχτιο (διανυκτέρευσις, *vigile, veille*), ὀλόρθος (ὀρθίως ὀλοτελῶς), ὀλοφάνερα (ἐπίρ.) (πασιφανῶς), ὀλόφειγγο (ἢ παντέληνος) κτλ.

Ὀλοστᾶ (ἐπίρ.) πανταχοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἰὸ πρὸ ἄλλοις ὀλοῦθε.

Ὀντες καὶ ὄντας (προφανῶς τὸ ἰταλ. *odes-ondas*) ἀντὶ τοῦ ὄταν, « ὄντες ἐπῆγα, ὄντες ἔκαμα » κτλ. Καὶ ἡ παροιμ. « ὄντες μὲ εὐρὴς ἔπαρέ με, θὰ μὲ χρειαστῆς νὰ μ' ἔχης. »

Ὀξίς καὶ ὄξινος, ἑκφρασις ὕβρεως πρὸς τὸν κραυγάζοντα ἢ ὀμιλοῦντα μεγαλοφώνως. Ταυτόσημον τῷ Κάραξ.

Ὀπίρυσσι ἀντὶ πέρυσσι, καὶ ὑπεριόπερσι ἀντὶ πρόπερσι, προπέρυσσι.

Ὀπου ἀντὶ τοῦ εἶθε. Λέγεται ἐπὶ ἀρχῆς. « Ὀπου νὰ σὲ ἰδῶ νεκρὸ — ὅπου νὰ σκάσῃ κλπ. » (1)

Ὀργατα, τὰ νέσματα ἢ νήματα ἐκ λινοῦ ἢ βαμβάκίου, κατειργασμένα καὶ περιτυλιγμένα κυκλικῶς.

Ὀργῶ καὶ ὄργωμα. Λέγονται τὰ διαχωριζόμενα τεμάχια ἀγροῦ πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐργασιῶν ἐν καιρῷ σπορᾶς ἢ θερισμοῦ· καὶ ὄργοθέτης, ὁ προσδιορίζων τὰ τεμάχια ταῦτα καὶ διευθύνων τὴν ἐργασίαν, ἐκ τοῦ ἔργου. Ὀργῶ λέγεται καὶ ἡ λινὴ κλωστή ἐν εἶδει περιτυλίγματος.

Ὀρδί (τὸ). Στίφος στρατιωτῶν (*Horde*).

Ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ κλπ. « μὴν τὸν ὀρέγεται », « τὸν ὀρέχτηκε καὶ τὸν ἐπῆρε ».

Ὀρη. « πῆρε τὰ ὄρη » τουτ. παρεφφάνησεν ὑπὸ λύπης ἢ ὑπὸ σφοδροῦ πόνου.

Ὀρθὰ κοφτά (ἐπίρ.) καθαρὰ καὶ ἄνευ συστολῆς, ἀποτόμως, « τοῦ τὰ ἔψαλε ὀρθὰ κοφτά. »

Ὀρθανύσκελος. « ἔπεσε ὀρθανύσκελος » ἢ ὀρθανύσκελα (ἐπίρ), ἔπεσεν ὕψις.

Ὀρθάνοιχτα, ὀλοτελῶς ἀνοικτά. « ἄφησεν ὀρθάνοιχτα τὰ παράθυρα ἢ τὴν θύραν. »

Ὀρθοτομοῦντα (τὸν) « τοῦ εἶπε ἢ τοῦ ἔψαλε τὸν ὀρθοτομοῦντα » (ἀντὶ τοῦ ὀρθὰ κοφτά ἢ ὅσα τοῦ ἔπρεπε).

Ὀρμαρία λέγεται ἡ ὀρμῶσα δάμαλις (ὁ πρὸς θῆλειαν ὀργασμός) *Vache en rut*.

Ὀρμίδι καὶ Ἀμίδι (ἢ ὀρμία) τριχὰ διὰ ψάρευμα « ἔρριψε τὸ ἀρμίδι νὰ ψαρεύσῃ ».

Ὀρμοαὶ (ἢ ἄρμοασις) καὶ ὄρμοσσαις, αἱ ἀρθρώσεις τῶν μελῶν.

Ὀρτιο (ἐκ τοῦ ὄρτιον) μεταφορ. ὁ ἡλίθιος ἄνθρωπος, ὁ βλάξ ἢ ζωώδης.

Ὀρσε ἀντὶ ὄρισε ἢ ὄριστε ὄρίσατε. « τί ὀρίζεις ; » ἀπόκρισις τοῦ προσκαλουμένου ὀνομαστί.

Ὅτι κι' ὅτι, τῶρα δὲ ἢ τῶρα νὰ ὅτι κ' ἦρθε, τῶρα μόλις ἦλθε.

Ὅτικος, οὗ τινος· « ὅτινος εἶναι » ἀντὶ τοῦ εἰς ὅποιον ἀνήκει.

Ὀρφός (ὁ ἄττ. ὄρφως) εἶδος ἰχθύος, ὁ ῥοφός.

Ὀθγία (ἡ) τὰ δύο ἄκρα τοῦ ὑφάσματος ἐκπύρωθεν κατὰ μῆκος.

Ὀυριάζω (τινά), φωνάζω τὸ οὐρα ἢ γιοῦχα κατὰ τινος· ἢ Ὀυγτρι καὶ οὐριατὰ ἢ οὐριάσματα· « τὸν οὐριασε » τουτ. τὸν ἐσάστισε.

Ὀῦριο αὐτὸ (τὸ) οὐρινον ὠν τῶν ἀρχ. τὸ κλούβιον ἢ τὸ κενὸν ἢ ἄγονον ἐν Ῥόδῳ· οὐριος λέγεται καὶ ὁ ἐφθαρμένος κοῦφιος καὶ ἄμεστος καρπός.

Ὀφέτος ἀντὶ τοῦ ἐφέτος· τὸ ἐφετεινὸ ἢ φετεινὸ ἔτος. « Οὐδὲ ὀφέτος λαμπρὴ κ' οὐδὲ τοῦ χρόνου πάσχα ».

Ὀφκαιρος ἀντὶ εὐκαιρος. « ἦλθε μὲ ὀφκαιρα χέρια (κεναῖς ταῖς χερσὶ). Σημαίνει καὶ ἄσχαλος· εὐκαιρόνω (ῥῆμ.) καὶ φκαιρόνω (ἀδειαζῶ) « εὐκαίρωσέ το ».

Ὀχέρι τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου ὅπου κρατεῖ πρὸς ὀχευσιν ὁ ζευγπλάτης (ἴσως ἐκ τοῦ ὀχίω ἐκσταζῶ, ὀδηγῶ, κυβερνῶ κλπ.)

Ὀχο καὶ ὀχογῶ (ἐπιφών.)· ἑκφρασις πόνου ἢ θλίψεως· ὄχον παρ' ἄλλοις, ἢ ὄσθον.

Ὀχτροπάθεια, ἢ ἐχθροπάθεια καὶ ὀχτρεύομαι ἀντὶ ἐχθρεύομαι.

Ὀφές ἀντὶ τοῦ ἐχθές, καὶ ὀφειβραδυός καὶ ὀφ-αργὰ ἀντὶ ἐχθές ἀργὰ ἢ ἐχθές βράδυ, καὶ ὀφ-αργα-δινός ὁ χθεσινὸς βράδυνος.

Ὀχτικας καὶ χτικίον τὸ χτικιὸν ἢ φθίσις.

Ὀψή λέγεται τοῦ ἀγροῦ ἢ δευτέρᾳ καὶ ὀψιμος ὀργῶσις, καὶ ἡ ὀψιμος ἐργασία τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Ὀψίμα καὶ ὀψίμα (ἐπίρ). Λέγεται ἡ μὴ πρῶτος ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Λέγονται καὶ ὀψιμίαις ἢ ἐψιμίαις ἢ ὀψιμος καλλιέργεια ἢ βραδεία καρποφορία.

(Ἔπεται συνέχεια.)